

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Είδα ψες βράδυ στο όνειρό μου...

Οχι, σήμερα δεν επιθυμώ να μιλήσω, να γράψω, για την πρωτομαγιά ως τότε, ή ως ουσιαστικό σύμβολο πάλης και αναγέννησης φύσης κι ανθρώπων...

Σήμερα, λίγες μέρες πριν από τις αυτοδιοικητικές και ευρωπαϊκές εκλογές αυτού του μήνα, επιθυμώ να επαναφέρω στη μνήμη μου και στους φίλους μου ένα κείμενο που πρωτοδημοσιεύτηκε το Σεπτέμβριο του 2006 στο www.prol.gr με τίτλο «Είδα ψες βράδυ στο όνειρό μου...»

Another blast from the "past" again... «Είδα ψες βράδυ στο όνειρό μου, το λαό του ΠΑΟΚ να διαδηλώνει για μια καλύτερη ομάδα σε μια καλύτερη Θεσσαλονίκη...

Είδα παοκτζήδες να διαμαρτύρονται σε υπουργούς και δημοτικούς άρχοντες.

Είδα παοκτζήδες με κασκόλ και δικέφαλες ασπίδες να μοιράζουν «ραβασάκια» στους οδηγούς της Εγνατίας. Μια καλύτερη ομάδα, σε μια καλύτερη πόλη ζητούσαν να αποκτήσουν. «Εδώ και τώρα», έλεγαν οι πιο βιαστικοί.

Ας ζήσουμε να το δούμε αυτό και μετά ας αποδημήσουμε για κύριο, απαντούσαν οι πιο στοχαστικοί...

Κουβέντιαζαν έντονα, ιδεολογικά, πολιτισμένα, παθιασμένα.

Δεν τους έφταιγε το αθηνοκεντρικό κράτος.

Ούτε τόσο πολύ ο Γούμενος, ο Μπατατούδης, ο Βουλινός...

Δεν τα έβαζαν με τον μέχρι πρόσφατα παίκτη σημαία της ομάδας τους, το Σαλπιγγίδη, που έφυγε και αυτός όπως τόσοι και τόσες άλλες στην Αθήνα...

Λάβαρο του «λαού» του ΠΑΟΚ ήταν ένα μεγάλο πανό, μια μεγάλη προσδοκία, μια πολιτιστική επανάσταση, μια ουτοπία.

Καλύτερες δημόσιες συγκοινωνίες, για να πηγαίνουν στην Τούμπα αυτοί και τα παιδιά τους ζητούσαν.

Περισσότερα πάρκα κι αλάνες, για να μαθαίνουν οι πιτσιρικάδες τους μπάλα διεκδικούσαν. Μια Θεσσαλονίκη με όμορφα κτήρια και καθαρούς δρόμους απαιτούσαν.

Μια πόλη με ιδιαίτερη σχέση με τους κατοίκους της, διεκδικούσαν, απαιτούσαν, φαντάζονταν...

Μια μητροπολιτική, μια εξωστρεφή, μια Θεσσαλονίκη «εργοστάσιο» προσδοκούσαν, μια πόλη με ταυτότητα ζητούσαν, απαιτούσαν, διεκδικούσαν, φαντάζονταν...

Χωράμε όλοι, φώναζαν όλοι, εν χορώ...

Παοκτζήδες και αρειανοί, πρακλει-

δείξ και καλαμαριώτες, δυτικές και παραθαλάσσιες συνοικίες, μετανάστες και μικροαστοί, ροκάδες και σκυλάδες,

Ντε Φακτότες, φιλόζυθοι, καφενόβιοι, μπαρόβιοι, φρικιά, χωράμε όλοι, φωνάζανε όλοι, εν χορώ...

Αυτά είναι τα παόκια, απαντούσαν, χαιρετούσαν, κορνάρανε κάποιοι, γεμάτοι ενθουσιασμό...

Λαϊκό αβάν γκαρντ, Θεσσαλονικείς με κοινωνική συνείδηση, ακτιβιστές, αντιστασιακοί και προγραμματικοί μαζί.

Προλετάριοι, λούμπεν και σοφιστική, θέλουν να κάνουν τον ΠΑΟΚ μια μέρα Μπαρτσελόνα και για να το πετύχουν αυτό, ξέρουν, γνωρίζουν, απαιτούν να γίνει η Θεσσαλονίκη Βαρκελώνη!

Δεν θα σας δώσουμε ποτέ τον ΠΑΟΚ και την Τούμπα, φώναζε ο κόσμος της Καμάρας.

Ο ΠΑΟΚ είναι ιδέα, είναι προσφυγιά, είναι μνήμη, είναι καθημερινό βίωμα, είναι λαϊκή δύναμη, είναι η ίδια η Θεσσαλονίκη, φωνάζανε πολλοί.

Ο ΠΑΟΚ είναι πολιτισμός, είναι παράδοση, είναι τρόπος ζωής, είναι μουσική και θέατρο, είναι ήπιες πε-

ριπλανήσεις γύρω από την καταπράσινη Τούμπα, είναι αναστεναγμός και προσδοκία, είναι προφορικές κουβέντες πίνοντας φραπέ στις άκρες των πλατειών και των παραθαλάσσιων δρόμων.

Ο ΠΑΟΚ είναι ταυτότητα, συμπληρώνανε άλλοι.

Λεπτατημένη προσδοκία ο ΠΑΟΚ, όλα αυτά τα χρόνια...

Κυριαρχημένη, φοβική, θυγατρική πόλη η Θεσσαλονίκη, όλες αυτές τις δεκαετίες...

Κρυφή ελπίδα, ουτοπική και υπαρκτή ανάγκη να ξαναγεννηθούν ο ΠΑΟΚ και η Θεσσαλονίκη.

Να ανδρωθούν σαν τους φοίνικες, να ψηλώσουν σαν τα λελέκια, να πετάξουν σαν τους αετούς, να βρυχηθούν σαν τα λιοντάρια!

Σε μια Ελλάδα που χωράει και την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη και το Ηράκλειο.

Σε μια Θεσσαλονίκη που χωράει και τον ΠΑΟΚ και τον Άρη και τον Ηρακλή και τον Απόλλωνα Καλαμαριάς. Σαν τη Βαρκελώνη, σαν την Καταλονία, σαν τους Ισπανούς, σαν το Αμβούργο να γίνουμε...

Σαν τη Βαρκελώνη να γίνουμε, ζητού-

σαν οι Παοκτζήδες!

Σαν τη Βαρκελώνη που χωράει και τη «Μπάρτσα» και την Εσπανιόλ και τους Καταλάνους και τους Καστιλιάνους.

Μπλοκάρανε δρόμους και κυβερνοχώρους οι παοκτζήδες.

Βομβαρδίζανε τις ραδιοφωνικές εκπομπές με αιρετικές απόψεις.

Στα τηλεπαράθυρα τα βάζανε με πρωθυπουργούς και υπουργούς, με βουλευτές και βάλανε...

Μέχρι και τις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές φτάσανε να απειλούν πως θα μπούκοτάρουν οι παοκτζήδες!

Συμμαχίες με αρειανούς, Ηρακλειδείς και καλαμαριώτες έκτιζαν.

Εδώ και τώρα να γίνουν ομάδα σαν τη Μπαρτσελόνα ζητούσαν.

Εδώ και τώρα να ζήσουν σε μια πόλη σαν τη Βαρκελώνη έλπιζαν.

Διεκδικούσαν δρόμους, καταλάμβαναν πεζοδρόμια, απαγγέλλανε ποίηση έξω από τα σπίτια ξεχασμένων ποιητών της πόλης!

Καθιστικές διαμαρτυρίες κάνανε στις πλατείες του κέντρου, συναυλίες διοργανώνανε...

Αυτά είναι τα παόκια, φωνάζανε κατενθουσιασμένοι οι πιο πορωμένοι!

Για να γίνει ο ΠΑΟΚ Μπαρτσελόνα και η Θεσσαλονίκη Βαρκελώνη τα δίνανε όλα!

Τηλεοράσεις κλείνανε, τάματα στις πολλές εκκλησιές της πόλης κάνανε, τους κινηματογράφους και τα θέατρα γεμίζανε, με μεγάλους και τρανούς τα βάζανε, εκείνη τη μέρα...

Ήταν αποφασισμένοι να συμμαχήσουν ακόμα και με το διάολο, όταν η καθοδήγηση τους εξήγησε πως υπάρχει κάτι που λέγεται ψευδής συνείδηση και που όπως όλα δείχνουν, αυτή, η ψευδής συνείδηση, έχει βασικές ευθύνες για το καλί της ομάδας και για τον ξεπεσμό της πόλης...

Ήταν αποφασισμένοι να συμμαχήσουν ακόμα και με ορκισμένους εχθρούς άλλων μιστών ομάδων, για να κάνουν την Τούμπα «Νου Καμπ», τον ΠΑΟΚ Μπαρτσελόνα και τη Θεσσαλονίκη Βαρκελώνη...

Με μαζεμένα πανό υπό μάλης και τσέπες τιγκαρισμένες με βιβλία ποίησης αντί για φωτοβολίδες, σε μηχανές και λεωφορεία ανέβηκαν, τις ανηφόρες και τους παραθαλάσσιους δρόμους πήραν, ήταν αποφασισμένοι κι οι δρόμοι τους ολάνοιχτοι...

Οι καρδιές τους, το μυαλό τους, οι φωνές τους στρατεύτηκαν.

Με αυτούς που τους υποσχέθηκαν μια Θεσσαλονίκη σαν τη Βαρκελώνη και έναν ΠΑΟΚ σαν τη Μπαρτσελόνα πήγανε...